

לייף סטייל תיירות

הדרך להשגת דרכון פורטוגלי: המסע בנבכי הבירוקרטיה בליסבון

ניר קיפניס יצא לדרך להשגת הדרכון וגילה צדדים משפחתיים נסתרים, ואת המזרחיות שלו, שפתאום, מחוץ לישראל, הפכה שער לאירופה

ניר קיפניס 12:48 05/01/2019 1 דק' קריאה

תגיות: טיולים / פורטוגל / ליסבון

הגשר בליסבון (צילום: אינאימג')

"183 סנטימטרים? תסתכלי עלי טוב, גברת", רציתי לומר ולהתקרב מעט לדלפק, כדי שהצל ממה שהיו פעם 190 סנטימטרים של גאווה גברית מטופשת ייפול על הפקידה. "אני נראה לך ננס? בואי תכתבי בסעיף המקצוע 'גמד גינה'. הבנ'ט דה ג'ואיש פיפל סאפרד אינאף?!", כך אני שואג עליה.

בלבי בלבד. בכל זאת, לא הייתי רוצה להתחיל את שעתי הראשונה כאזרח פורטוגל
המלכת עורד צורר

גם אם אייחס את הפער בין 190 הסנטימטרים שהיו רשומים בתעודת החוגר שלי אישם בינואר 1987 ל-183 שהקצו לי פקידי ממשלתי החדשה בחלוף כמעט 32 שנים, לעובדה שגברים מגיל 25 נוהגים להתקצר בסנטימטר לכל עשור, עדיין אין בכך הסבר מספק לנתן שלי כל כך שבאופן ביזארי מטריד אותי כרגע הרבה יותר מכפי שהיה צריך.

אה כן, אני ניר קיפניס, הידוע בכינויו החדש "הננס מליסבון", 1.83 מ' של פורטוגלי חדש. הנה אזהרת מסע: הסיפור הזה הולך להיות ארוך יותר ממני.

אנחנו נעבור בצפת, נרד מצרימה, נחנה מעט בישראל האשכנזית לגמרי של שנות ה-50 וה-60, ופה ושם גם נתעכב בדרך. אבל לפחות כל קורא שני (סטטיסטית, כן?) שיישאר איתי עד הסוף יקבל דרכון אירופי בצבע בורדו, זה שהמילה "פורטוגל" מתנוססת על כריכתו. אבל קודם כל קצת יידישקייט ספרדי.

המילה חסרת המובן SAKETESAKSENU מופיעה בהקדמה לספרו המשובח של פרופ' ירמיהו יובל "האנוסים", שעוסק בזהות הכפולה של אנוסי ספרד והקו שנמתח בינה לבין עליית המודרניות באירופה וביבשת החדשה. הספר מרתק, חובה לכל חובב היסטוריה, בוודאי לכל יהודי חובב היסטוריה. אבל הסיפור הזה שפותח אותו מדהים בעיני.

מעשה בקבוצת תיירים מספרד, קתוליים כולם, שיצאו לסיבוב כנסיות בניו יורק. אחד מהם מלמל ברכה מוזרה בכל פעם שהצטלב. כשחזר על כך שוב ושוב, העז המדריך לשאול לפשר המנהג, ונענה על ידי אותו אדם שזו ברכה בלטינית. הוא עצמו אינו מבין לטינית, אך למד אותה מאמו כתפילה שעוברת מדורי דורות במשפחתו ומלמדת על היותם קתולים אדוקים במיוחד.

הברכה שנשא התייר הייתה המשפט "שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא", שלקוח מספר דברים, שבו מצווה משה על בני ישראל לתעב עבודה זרה. אותו "קתולי אדוק" שימר מבלי משים את היותו צאצא לאנוסי ספרד.

אבו מאזן ואני

לפני כמה שנים התרחש אירוע משמח במשפחתי: אחייניתי פגשה בחור חביב, השניים החלו לצאת ואחרי זמן מה החליטו כמנהג המקום, להפגיש בין ההורים. ה"קליק" בין המשפחות היה מהיר והשיחה קלחה, עד שעלתה ממנה קרבת משפחה ואפילו לא מאוד רחוקה: דודתה של אמי, התברר היא סבתה של אם החתן. המפגש הזה הוליד לא רק חתונה, בית בישראל ובת יפהפייה, אלא גם היכרות שלי עם פרק עלום בתולדות משפחתי שנסתר או הוסתר.

לפני שיחשוד מי מהקוראים שמא אני מבקש לחלוק עמו את תחושת הקיפוח המזרחי, הרי שלא היו דברים מעולם: נולדתי קיפנים, גדלתי כקיפנים - ומעולם לא סבלתי מקיפוח על רקע עדתי, למעט פעם אחת כשצדוק, קצין התחזוקה בגדוד טירוני הנח"ל במחנה 80 התבלבל בין שמות המשפחה שלי ושל סמל מחלקה אחר וקבע: "כל האשכנזים אותו החרא", עלבון שממרום אשכנזיותנו הנחשבת ספגנו בקלות, ולו רק מפני שרצינו בסך הכל להזדכות על הציוד ולעוף הביתה.

ועכשיו, חברים - לצפת. אין לי מושג מתי הגיעה משפחת אביכור לצפת. מה שבטוח הוא שבשנות ה-70 של המאה ה-19 הייתה המשפחה מוכרת עד כדי כך ששמחה שלוש (שהגיעה מקזבלנקה, בת למשפחת שלוש המפורסמת שמזוהה עם ייסוד שכונת נווה צדק) שמחה מאוד על נישואיה ליצחק אביכור, נצר למשפחה הארצישראלית השורשית (אתה שומע, אבו מאזן? היאהוד היו פה הרבה לפניך!). השידוך עלה יפה ואישם בשלהי המאה ה-19 נולד סבי, אברהם אביכור, הסבא שלא הכרתי, אחד משישה אחים.

גם היום אין לי יותר מדי פרטים על תולדות חייו. ידוע רק שאביו, יצחק, היה צורף שמכר את תכשיטיו בשוקי ביירות ודמשק, וכאשר הגיעו ארצה בני העליות הראשונה והשנייה, החליט יצחק לעזוב את צפת בעקבות הלקוחות החדשים שהגיעו ארצה. שמחה אביכור לבית שלוש התנגדה לעקירת המשפחה מצפת. היא סירבה לעזוב עם ילדיה את ארץ ישראל, כהגדרתה, ונדרש אישור של רב כדי לשכנע אותה שגם ערים שאינן צפת, טבריה או ירושלים יכולות להיחשב ארץ ישראל.

מאחר שאני מניח שאין לכם את כל השבת בשבילי, נדלג כמה שנים קדימה, עת פגש אברהם את מלכה לבית רכטמן, משפחה שמוצאה מפולין ושהצליחה להקדים אפילו את הביל"ויים ועלתה ארצה עוד במחצית הראשונה של המאה ה-19. ככל הידוע לי, וגם כאן אני נשען על חלקי מידע שסיפרו לי קשישים מופלגים, ייצרה המשפחה גבינות והתגוררה תחילה ברובע היהודי בירושלים, שבו נולדה מלכה רכטמן, סבתי. כאשר נוסדו מושבות הביל"ויים, שכנע הסופר משה סמילנסקי את אביה להקים קו דיליז'נסים בין המושבה רחובות לירושלים, והמשפחה עקרה לרחובות.

איך הגיע אברהם לרחובות? על פי עדותו של קובי אביעזר, דודי מצד אמי, היה אביהם שוטר במשטרה הטורקית ואחר כך במשטרה הבריטית. באחד החיכוכים האלימים בראשית

שנות ה־20, נתקל בערבי שהסית לפגיעה ביהודים והלם בו באגרופו. המסית מת מפצעיו, ומפקדיו במשטרה הבריטית הזהירו אותו כי מוטב שיעזוב את ירושלים עד יעבור זעם, וכך הגיע לרחובות.

רק כדי לסגור את הפרק הזה, אחסוך מכם את השאלה ואומר שלמרבה הצער, למרות הקרבה למשפחת שלוש, אין על שמי אפילו נרגיר חול בשכונה שהפכה לאחת היקרות בישראל. ולמרות השם רכטמן, אין לי אפילו עץ שמוטי על שמי בפרדסי רחובות המלבלבים בהדרם הנדל"ני.

ליסבון. צילום: ניר קיפניס

ליסבון. צילום: ניר קיפניס

בוסתן אשכנזי

השם קיפניס, מטבע הדברים, הוא ממשפחת אבי. אביו עלה ארצה מאוקראינה בראשית המאה ה-20 ובארץ ישראל הכיר את לאה לבית סורוקר, שניצלה כילדה עם משפחתה מפוגרום קישינב. אני מציין בקצרה גם את הביוגרפיה הזאת כדי לומר שרגלי נטועות באדמת ארץ ישראל עד כדי כך שאפילו הקצרה שבהן (כמטאפורה, לשמחתי) היא כבר בת 115 שנים.

עם כל הכבוד לגנים ממזרח אירופה, משפחתה של אמי הייתה הדומיננטית יותר בהשפעה על חיי. עוד בשנות ה-40 עברתו בני המשפחה שמנתה עשרה אחים (שש אחיות וארבעה אחים) את שמם מאביזר לאביעזר. סבתא מלכה, אם אמי, ידעה לדבר, מלבד עברית (נפלאה ושורשית: אני זוכר איך הייתה שולחת אותי לצחק, כלומר לשחק, בחצר ביתה) גם יידיש, לדינו וערבית.

אברהם אביעזר, סבי, הפך ברחובות לסוחר ירקות ופירות. האיש שהכה באגרופו למוות את המסית מירושלים, חלה בגיל צעיר יחסית בסרטן ומחלתו דנה את המשפחה לחיי דלות. אולי זו הסיבה לכך שכאשר בגרו האחיות, נישאו כולן לבני זוג אשכנזיים והתהדרו בשמות משפחה חדשים שהיו בוודאי נוחים יותר בישראל של שנות ה-40 וה-50.

אני מודה שעד היום לא ברור לי הפער בין מוצאן המעורב להווייתן האשכנזית. אפשר שכך היה בבית מינקותן (שימו לב שאני מדבר על האחים ברבים בלשון נקבה, שכן האחיות שלטו במשפחה ביד רמה מאז אני זוכר את עצמי). מכל מקום, בכינוסים משפחתיים אכלו צ'ולנט וגפילטע פיש.

האם משהו ממוצאן המעורב נותר בהן? קשה לדעת. אני נוטה להאמין שכן. זיכרונות הילדות שלי ספוגים במשפחתיות חמימה, שעוצבה בכינוסים משפחתיים כמו סדר פסח, שבו היו מסובים לשולחן עשרות משתתפים. לפעמים הוצמדו זה לזה שולחנות רבים שעברו מחדר לחדר, כך שעד שהיה עולה אחד משירי האביב מצד אחד של השולחן ומגיע לצד השני, היו האחרונים משמשים בעל כורחם כקול ב'.

וזה היה עוד מאפיין בולט של המשפחה העצומה ההיא: לא היה כינוס מבלי שמאישם יישלף אקורדיון ותחל מחרוזת שירים עליזה. עד היום, כשרוב האחיות חגגו כבר 90 שנה, עדיין הסימן לכך שהכינוס המשפחתי החל הוא השאגה שעולה מפי אחת מהן, בדרך כלל דודה ש' (אני נמנע מלהזכיר כאן שמות מפורשים, זולת של אלו שאינם איתנו כאן, כדי לא לפגוע בפרטיותם) לאמור: "לחחחחחחח העם ההההזה", כשכל האחרים עונים אחריה כהד: "העם הזה, העם הזה - שכמה טוב שהוא כזה", וכך הלאה.

פעם שאלתי את אמי איך זה שאינה יודעת דבר על משפחת אביה, ונענית שאפילו

העובדה שמוצאו מצפת נודעה לה בגיל מאוחר יחסית: כילדה היא שאלה, ענו לה "צפת"
והיא שמעה "צרפת". כך התהלכה במשך שנים ארוכות כשהיא בטוחה שאביה ממוצא
צרפתי ולא צפתי.

האם נותר בה משהו מאורחות חייו של יהודי ספרדי? קשה לדעת. היא העלתה בכל פעם
על נס את העובדה שגם היא וגם אבי שניהם צברים, ילידי שנות ה־20. אני לא יודע אם יש
בכך משום מקור לגאווה, אבל בשנים ההן נחשב הצבר לגזע עליון, טוב יותר מכל אותם
יהודים גלותיים שנקבצו כאן, בין שהם משארית הפליטה של יהדות אירופה ובין שהם מעולי
המזרח. אמי העריצה את יצחק רבין, ופעם כששאלתי אותה מדוע היא מעדיפה את רבין על
פני פרס, היא כמעט לא הבינה את השאלה: "רבין צבר!", קראה. מבחינתה לא היה צורך
בשום אסמכתה נוספת. רק לימים, כשהתחלתי להכיר את תולדות המשפחה על כל אנפיה,
הבנתי שלמרות האשכנזיות

המופגנת גדלתי בעצם ב"בוסתן ספרדי". אולי לא דיברו ושחו בלדינו, אבל מי שלא ראה
כינוס של האחיות לבית אביעזר, לפחות בעיני, לא ראה מזרחיות חמימה מימיו.

בשנים האחרונות התרחקתי מאוד מהמשפחה שהייתה נוף ילדותי. אני יכול לתלות זאת
בריחוק גיאוגרפי או בעיסוקי המרובים, שלא מותרים לי זמן פנוי, אבל האמת היא שלצד
המאכלים והשירים, היו בהוויה ההיא גם דברים שהתקשיתי לשאת.

בהיותן בנות למשפחה מרובת ילדים וקשת יום, התחרות בין האחיות הייתה ועודנה קשה.
כל מפגש משפחתי הפך לאלופות צאצאים: הבנים של מי מוצלחים יותר, הבנות של מי
יפות יותר (סליחה על החלוקה המגדרית, אבל למרות היותן נשים דעתניות הן בכל זאת
ילידות שנות ה־20 וה־30), הבית של מי גדול יותר ואפילו האוכל של מי טעים יותר. אם עד
גיל הנעורים השתתפתי בעל כורחי בטקס הזה, הרי שכמבוגר התנערתי והתנתקתי. רק
לעתים נדירות אני מופיע לכינוסים המשפחתיים רבי־המשתתפים.

כריך טונה הגרסה המקומית. צילום: ניר קיפניס

סרוויסה רמיח. צילום: ניר קיפניס

זהות חדשה

מאחר שאתם יודעים כבר לא מעט דברים על המשפחה שלי, אני חייב להיות גלוי עד הסוף: אפשר שלעולם לא הייתי מתעמק בתולדות המשפחה אלמלא החליטה ממשלת פורטוגל לאפשר אזרחות מטעמה לצאצאי היהודים שגורשו ממנה לפני מעט יותר מ-500 שנה. נכון לעכשיו זכאי כל יהודי שהוא צאצא למגורשי ספרד או פורטוגל (בלי לרדת להזלוציות: מרבית ממגורשי ספרד נמלטו לפורטוגל עד שגורשו גם ממנה) להגיש בקשה לאזרחות.

מיד נעבור לניירת, אבל קודם כל הבהרה: כמו שאתם כבר יודעים, אני צבר בן צברים. לעולם לא

יהיה לי מקום אחר שאוכל לקרוא לו בית זולת ארץ ישראל. יחד עם זאת, יש לא מעט יתרונות לדרכון אירופי, כמו היעדר הצורך בחידוש המעיק של הוויזה לארצות הברית, המעבר בתור המהיר בנחיתה באירופה וכמובן גם דברים גדולים יותר כמו ללמוד בחינם במוסדות ציבוריים באירופה, לעבוד באופן חוקי ברחבי האיחוד האירופי (ונכון לעכשיו, עד שייראה הברקזיט את פניו המוחשיות, גם באנגליה) ועוד הטבות שאני מקווה שישתלמו בעתיד. ואם לא לי, אז לילדי. מה גם שאי אפשר לדעת: אולי יתחשק לי לקפוץ למונדיאל בקטאר בעוד פחות משנתיים?

כך הגעתי למשרד "דוד ידיד, עורך דין ונוטריון" שברחוב אלנבי ביחד עם כמה חברים. הפרוצדורה שנדרשנו לה היא די פשוטה וכוללת כמה מסמכים שיש להכין כדי לקבל את

אישור קהילתי והיוזמים ביטבון על דיוונן צאצא / מנגו שיט. יש בזה מטמנים פשוטים להשגה כמו תיאור תולדות המשפחה.

לא צריך להרחיק עד ימי גירוש ספרד או פורטוגל (אביכר, על פי סברה אחת, הוא שם משפחה

שמקורו באזור ברצלונה, אף שאני באופן אישי מעדיף את מדריד), אלא רק להסביר את הקרבה שלך לאחד משמות המשפחה המוכרים על ידי הקהילה.

מעבר לכך יש להצטייד באישור של רב מוסמך שמכיר אותך או לפחות את משפחתך. גם כאן מדובר בהליך פשוט יחסית, שכן אתה לא חייב להיות בעל קרבה לסמכות רבנית. גם חילוני שבמשפחתו נהוג להעמיד חופה כדת משה וישראל, למול את הבנים, לחגוג בר מצווה ועוד יכול לגייס למשימה את אחד הרבנים שהיה מעורב בתהליך.

המסמך השלישי שצירפתי הוא הסבר לבקשתי מהקהילה, מסמך שמספר מעט על עצמך, מקצועך, פעילות למען הקהילה כאן בישראל וכל פרט רלוונטי שיש בו כדי להכשיר את הלבבות. כמובן שלצד כל אלה תידרש לתמצית רישום ממרשם האוכלוסין בישראל ולעוד כמה מסמכים רשמיים קלים להשגה (במקרה שמדובר על מי שנולדו לפני 1950, יש צורך לפנות לגנזך, פעולה שדורשת מעט יותר זמן).

תקופת ההמתנה הראשונה בתהליך היא עד לאישור בידי הקהילה. לאחר קבלתו עובר הכדור לידי משרדי הממשלה בפורטוגל. אז נדרש בתיק גם המסמך שנקרא "תעודת יושר", כלומר אישור ממשטרת ישראל על היעדר רישום פלילי. ברוב המקרים יידרש אישור שכזה פעמיים: פעם אחת כדי לצרף לתיק שלך דרך שגרירות פורטוגל בישראל, וכחלוף שנה אישור נוסף, מכיוון שכוחו של זה יפה רק לשנה אחת. מדובר במסמך שניתן להפיק בלחיצת כפתור דרך אתר משטרת ישראל, הוא ניתן בחינם, ובהנחה שלא עברתם עבירה פלילית בשנה שבין הבקשה הראשונה לשנייה, מדובר בהליך קצרצר. כן נדרשות כל מיני השלמות, כמו דוח של יציאות לחו"ל על פי דרכונך ועוד זוטי זוטות, ואז מחכים.

אני מודה שבמהלך ההמתנה עלה בדעתי שמישהו עושה עלינו כאן סיבוב ענק, שאולי מדובר בהונאה שלה שותפים עורכי דין מקומיים ופקידים בשגרירות. רק שבערך ברגע שבו התחלתי לחשוש שמא לא אשמע מהם עוד לעולם, התקשר אלי רפאל ישמחוביץ', מי שטיפל אישית בתיק שלי ואמר שאזרחותי אושרה. מקץ יומיים כבר ישבתי במשרדו של עו"ד יוני ידיד מול טופס שבו לא הבנתי מילה מלבד שמי ושם הורי, ושהיו עליו כמה מספרים: אחד מהם הוא מספר הזהות החדש שלי.

ליסבון. צילום: אינגאימג'

סיפורי ליסבון

כאן הייתי יכול להניח לסיפור להמשיך להתנהל על מי מנחות מול השגרירות המקומית: לקבוע תור, להגיש בקשה לתעודת זהות, לחכות שתגיע, להגיש בקשה לקבלת דרכון, ואז שוב לחכות.

מדובר בפרוצדורה בטוחה אבל אטית עד אטית מאוד. במילים אחרות, תוסיפו לעצמכם לתהליך עוד טווח של כחצי שנה עד שנה של המתנה לדרכון המיוחל. בעוד שאצלי, אחרי כשנתיים וחצי בתהליך, הדבר האחרון שהתחשק לי היה להוסיף לעצמי עוד שנה ביציאה. למזלי הציג לי עו"ד ידיד גם אפשרות של מסלול עוקף בירוקרטיה, אך מחייב טיסה לפורטוגל כדי לטפל בניירת בתוך 36 שעות.

כך אחרי כשבועיים, בקור של שבע וחצי בבוקר בליסבון (קרה יותר מתל אביב אם כי חמה ממרבית ערי אירופה), מצאתי את עצמי עומד בתור למשרדים שייפתחו רק בשעה תשע, חושב על כך שמצחק שהמבחן הראשון לישראלי שרוצה להפוך לאירופי הוא מבחן העמידה בתור. לזכות הפורטוגלים ייאמר שהם קצת יותר ממושמצים מאיתנו בכל הקשור לתורים. מי שמגיע, מברר מי האחרון בתור וניסיונות להידחף הם מחוץ לתחום. נכים, נשים בהריון ומי שמטופלים בתינוק זוכים לקדימות.

משרד עורכי הדין בישראל הצמיד לי מלווה מקומית, עורכת דין צעירה בשם כריסטינה ורגאס. במשך היממה שבלינו יחד לא נדרשה כריסטינה ליותר מדי כישורי עריכת דין, עיקר מעלתה הייתה היכרותה עם הנוהל והעובדה שהיא דוברת פורטוגזית, שפה שקשה מאוד להתנהל בלעדיה מול פקידי הממשל בפורטוגל.

כריסטינה היא גברת צעירה וחביבה להפליא, אבל הסיבה שכמעט הצעתי לה נישואים מקץ חמש דקות היכרות היא הדבר הראשון שאמרה לי אחרי השם שלה: "אני חייבת לסיים היום מוקדם, כי יש משחק של ספורטינג ליסבון". מתברר שכריסטינה לא סתם אוהדת שמתלהבת מהאווירה ביצע או מהכדורגלנים החתיכים (כמו שגברים מהשנתון שלי נוהגים לחשוד באוהדות כדורגל), אלא היא אשכרה אוהבת כדורגל. בתוך כמה דקות היא ניתחה באוזני את הכישלון המקצועי של לופטגי בריאל מדריד, וניסתה להסביר לי למה המקומיים מחזיקים מז'וזה מוריניו למרות אופיו המחורבן.

כך נחשפתי לדילמה הראשונה שלי כמקומי: אני אוהד הפועל חיפה ומנצ'סטר יונייטד. לסיכור ממזד ונכרר עם הצרעו הוצדום. מצד שני להחמימותו הקרובה הכוסות וסכר של

לפיך ונמיו אבנו את הצבע האדום. מצד שני, דוחנו שמוחי, הקבוצה הטיפית יומה ש ליסבון היא דווקא ספורטינג ולא בנפיקה האדומה. רק שספורטינג משחקת בירוק-לבן ובנפיקה באדום, וכחיפאי לשעבר אני לא יכול לייחל לניצחון ירוק על אדום. אכן דילמה לא פשוטה כלל.

כנסיית קרמו בליסבון. צילום: אינג אימגי

המסלול המהיר

תעודת הזהות שלי תהיה מוכנה אחרי הצהריים ב"קמפוס דה ג'וסטיקה", המתחם שבו מכונסים משרד המשפטים ומערכת בתי המשפט של פורטוגל. מעין קריית המשלה. עד אז יש לי זמן לאכול לא מעט מאכלים שאבות אבותי מסרו את נפשם כדי להימנע מהם במסעדה הכי פופולרית בליסבון: סרוסריה רמירו, מקדש של מאכלי ים. על הדרך אני מספיק לעבור בחנות האוהדים של ספורטינג כדי לרכוש לכריסטינה שי צנוע על יעילותה ומקצועיותה, ולהתייצב לקחת מספר בדרך אל תעודת הזהות שלי.

למרות התור המסודר יש כאן משחק עצבים קטן: כדי שהדרכון שלי יהיה מוכן עד מחר, אני חייב לבקש אותו היום. כדי לבקש אותו היום, אני צריך לקחת מספר לתור לדרכונים. העניין הוא שבלי תעודת זהות שתימסר לי רק בעוד כשעה אני לא יכול לבקש מספר לדרכון. בטיימינג מופלא שמתבסס על חושיה המיוחדים של כריסטינה (הפסקנו לדבר על כדורגל ועברנו לדבר על כלבים).

גם היא, ממש כמוני, אוהבת כלבים יותר מבני אדם, עד שאני לא יכול לחשוב כמה מזל יש לבן הזוג שלה על כך שאיני צעיר ב־20 שנה וחתוך ב־20 קילו) אני מקבל מספר 79 בתור לדרכונים בדיוק כשמספר 78 מסדיר את ענייניו בדלפק.

את הדרכון עצמו אקבל רק מחר בשדה התעופה, לשם נשלחים הדרכונים שהונפקו בהליך מהיר תמורת תשלום של 100 יורו. בערך כמו בישראל שבה הנפקת דרכון מהיר עולה

יצאתי אל המסע הזה במטרה כמעט צינית (ובוודאי פרקטית) להשיג דרכון אירופי. רק שאחרי הצעד הראשון מצאתי את עצמי פוסע בדרך שונה לגמרי מזו שתכננתי. גיליתי צד במשפחתי שהיה נסתר, ואולי אף מוסתר. גירדתי שכבה דקה מהצבע הלבן שהסתיר דיוקן משפחתי צבעוני בהרבה מזה שציפיתי לגלות, ומה שכיף הוא שהגילוי הזה גרם לי לפליאה, אבל לא לסבל.

כמו בעיטת וולה שטסה מ־30 מטר היישר לחיבורי השער, גיליתי את המזרחיות שלי ברגע שבו הפסיקה להיות משא כבד בישראל האשכנזית והפכה שער לאירופה, שנאמר טיימינג איז אברית'ינג. לרגע אחד אני נשבע שיכולתי לשמוע את צחוקו של אברהם אביסר, הסבא שלא הכרתי מתגלגל מהרי צפת ועד לטיילת של ליסבון.

בדרך חזרה לישראל אני חונה בציריך. בהמתנה לביקורת הדרכונים אני מבחין בתור קטן של אנשים מלוכסני עיניים ומתוך הרגל נעמד מאחוריהם, אבל מיד קולט שיש גם מסלול מהיר, למחזיקי דרכונים אירופיים. אני עוקף אותם בקלילות בדרך לפקיד חייכן שמעביר אותי בתוך שניות. לעיניהם המלוכסנות, אפילו בגובה של 183 סנטימטרים אני נראה עכשיו כענק. יחד עם זאת, לו היו עכשיו גם כמה ישראלים בתור אפשר שהייתי גבוה בעוד כמה סנטימטרים.

Powered By [playbuzz](#)

אולי יעניין אותך גם

- "התקווה הלבנה" בדמות גנץ גרועה יותר מכל קודמותיה
- עדיין סובלים מכאבים? ייתכן שהתשובה נמצאת במזון שאתם אוכלים
(Round Table בריאות)
- דיוני היועמ"ש נחשפים: "הטבות במאות מיליוני שקלים, זה תיק להרשעה בטוחה"
- Makeup Routines All Older Women Should Know 15
(WomensDailyMag)

Recommended by [Outbrain](#) |